

Dr hab. Jolanta Choińska-Mika, prof. ucz.

Węzłowe problemy wybranej epoki w świetle źródeł i monografii (nowożytna), tzw. egzamin A.

Rok akademicki 2022/2023

Jest wiele podręczników, które można wykorzystać przygotowując się do egzaminu. Sprawdza się podręcznik Mariusza Markiewicza, Historia Polski do 1795. Ale jeśli ktoś wybierze tzw. Wielką Historię Polski (wydawaną w Krakowie w wielu tomach) nic się nie stanie. Godny polecenia jest również podręcznik Urszuli Augustyniak, Historia Polski 1572-1795, PWN (jest nawet w wersji ibuk).

Gorzej nieco jest w wypadku historii powszechnej. Za syntetyczne wprowadzenie do epoki może służyć praca Marka Wagnera, Historia nowożytna powszechna (1492 – 1789), Warszawa 2010. Niestety jest tylko w Bibliotece Narodowej.

PWN jakiś czas wznowiło podręcznik Zbigniewa Wójcika. Jeśli zamierzacie Państwo z niego się uczyć, proszę korzystać z wydań po 2000 r. Można w to miejsce wybrać podręcznik K. Mikulskiego i J. Wijaczki, Historia powszechna. Wiek XVI-XVIII, PWN 2012.

Warto zapoznać się z podręcznikiem Andrzeja Wyczańskiego, Historia powszechna XVI wiek oraz (z tej samej serii), A. Kerstena, Historia powszechna XVII w. Bardzo dobry, choć obszerny, jest podręcznik Emanuela Rostworowskiego – Historia powszechna XVIII wiek. Z tego opasłego tomu radzę zapoznać się z rozdziałami, które tłumaczą zjawiska polityczne (systemy ustrojowe), społeczne, kulturowe. Nie pytam szczegółowo o przebieg wojen, kontentując się wiedzą na temat przyczyn i skutków (ew. momentów zwrotnych).

Nauczona doświadczeniem z ubiegłych lat, pragnę nieśmiało przypomnieć, że studentów historii obowiązują wiadomości dotyczące wydarzeń, zjawisk i procesów, o których uczono w liceum. **Nie można wiedzieć mniej.**

Uzupełnieniem podręczników są podane niżej prace o charakterze syntetycznym dotyczące historii Polski:

1. Historia sejmu polskiego, t. I, Do schyłku Rzeczypospolitej szlacheckiej, pod red. Jerzego Michalskiego, Warszawa 1984
2. Między monarchią a demokracją. Studia z dziejów Polski XV – XVIII wieku., wyd. A. Sucheni – Grabowska, Warszawa 1994
3. Tradycje polityczne dawnej Polski, praca zbior. (rozdziały pióra Anny Sucheni Grabowskiej, Jana Dziegielewskiego, Małgorzaty Żaryn)
4. Wyczański A., Szlachta polska XVI wieku, Warszawa 2001,
5. S. Grzybowski, Sarmatyzm, KAW, Warszawa 1996

Oprócz tego należy wybrać **2 źródła i 3 monografie (do uzgodnienia indywidualnie, w tym 2 monografie z zakresu historii powszechnej)**

Egzamin składa się z dwóch części. Pierwsza to odpytywanie z przeczytanych lektur. Proszę więc nie zabierać się do czytania w ostatniej chwili, tuż przed egzaminem.

Część druga – dotyczy tzw. wiedzy podręcznikowej (podręcznik + literatura uzupełniająca).

Dr hab. Jolanta Choińska-Mika, prof. ucz.

Węzłowe problemy epoki nowożytnej, tzw. egzamin B.

Rok akademicki 2022/2023

Jest wiele podręczników, które można wykorzystać przygotowując się do egzaminu. Sprawdza się podręcznik Mariusza Markiewicza, Historia Polski do 1795. Ale jeśli ktoś wybierze tzw. Wielką Historię Polski (wydawaną w Krakowie w wielu tomach) nic się nie stanie. Godny polecenia jest również podręcznik Urszuli Augustyniak, Historia Polski 1572-1795, PWN (jest nawet w wersji ibuk).

Gorzej nieco jest w wypadku historii powszechnej. Za syntetyczne wprowadzenie do epoki może służyć praca Marka Wagnera, Historia nowożytna powszechna (1492 – 1789), Warszawa 2010. Niestety jest tylko w Bibliotece Narodowej.

PWN jakiś czas wznowiło podręcznik Zbigniewa Wójcika. Jeśli zamierzacie Państwo z niego się uczyć, proszę korzystać z wydań po 2000 r. Można w to miejsce wybrać podręcznik K. Mikulskiego i J. Wijaczki, Historia powszechna. Wiek XVI-XVIII, PWN 2012.

Warto zapoznać się z podręcznikiem Andrzeja Wyczańskiego, Historia powszechna XVI wiek oraz (z tej samej serii), A. Kerstena, Historia powszechna XVII w. Bardzo dobry, choć obszerny, jest podręcznik Emanuela Rostworowskiego – Historia powszechna XVIII wiek. Z tego opasłego tomu radzę zapoznać się z rozdziałami, które tłumaczą zjawiska polityczne (systemy ustrojowe), społeczne, kulturowe. Nie pytam szczegółowo o przebieg wojen, kontentując się wiedzą na temat przyczyn i skutków (ew. momentów zwrotnych).

Nauczona doświadczeniem z ubiegłych lat, pragnę nieśmiało przypomnieć, że studentów historii obowiązują wiadomości dotyczące wydarzeń, zjawisk i procesów, o których uczono w liceum. **Nie można wiedzieć mniej.**